

Modsatning til den umiddelbart forudgaaende Perodes meget stærke Stigning; men Antallet af Forbrydelser er ikke desto mindre i fortsat Stigning og nu større end nogen Sinde.“ Altsaa, Antallet af Børneforbrydelser er i dette Øjeblik eller var det i Fjor i Februar Maaned større end nogen Sinde. Det maa man os til at gribe ind. I Børnevenskredse, i Børnehjemskredse har man da ogsaa for nylig taget denne Sag op til Overvejelse. Der holdtes her i Kjøbenhavn i Sommer paa det ny Raadhus et Møde af Børnehjemsforstandere, Opdragelsesanstaltsforstandere, af en hel Række Mænd fra forskellige Steder, forskellige Kredse i Landet, der alle leve for og interessere sig for den Sag. Naar man læser Forhandlingerne fra dette Møde igennem, finder man, at der vel ikke var ubetinget Tilslutning til den forrige Justitsministers Lovforslag, men det var for saa vidt alligevel glædeligt, udtaltes der, at det var fremkommet, som dermed Sagen endelig en Gang var rejst i Form af Lovforslag. Men paa visse Punkter ønsker man ganske vist Sagen grebet mere videregaaende an, end der fandt Sted. Jeg henleder navnlig Opmærksomheden paa, at denne store Kreds af ansete og kyndige Mænd i dette Spørgsmaal fra hele Landet — deriblandt en stor Mængde meget konservative Folk — enstemmig vedtog følgende Resolution, foreslaaet af Borgmester Jacobi: „Forsamlingen udtaler sig for, at der i høj Grad er Trang til Oprettelse af Opdragelsesanstalter for unge Mennesker af begge Køn paa over 14 og 15 Aar, og for, at der først og fremmest oprettes saadanne ved Statens Initiativ“. Her ønsker man altsaa et stort Fremskridt over for Goos's Forslag, idet man ønsker saadanne Opdragelsesanstalter straks eller saa hurtigt som muligt oprettede ved Statens Initiativ; man føjer ganske vist til, at dermed vil man ikke sætte nogen Bom for de private Bestræbelser i saa Henseende, thi man vidste jo ikke, naar Staten vilde opfylde sin Pligt. Men det enstemmig vedtagne Krav af denne Kreds af Mænd, som have gjort Børneopdragelsessagen til deres Livsopgave, kræver, at Staten tager Initiativet til saadanne Børneopdragelseshjem for Børn fra 14—15-Aars Alderen indtil 18-Aars Alderen, og paa dette Punkt mener jeg ganske vist, at her ikke bør vises Sparsommelighed. Sparsommelighed her vil være en Forbrydelse, Sparsommelighed her er Ødselhed med Menneskeliv og Menneskeskæbner, det er en Sparsommelighed, der hævner sig dyrt for Samfundet. Et Barn kan vel reddes fra at gaa til Grunde

for maaske en Sum af et Par Hundrede Kr., men sparer man denne Sum paa et Par Hundrede Kr. og lader et hjemløst Barn, et vanartet Barn, et Barn fra et daarligt Hjem og et forbryderisk Barn gaa til Grunde, kan det let komme til at koste Summer, der løbe op i 10-Tusinder og 100-Tusinder. Jeg skal saaledes henvisse til, at en Forbryder som Jens Nielsen gennem sine Brandstiftelser kostede Staten mindst 40 Mill. Kr., desuden gennem de øvrige Forbrydelser og det Underhold, som Staten maatte paatage sig over for ham, indtil Samfundet til sidst maatte udrydde ham. Det er da ogsaa en almindelig Klage fra de Folk og de Hjem, der have med Opdragelsen af hjemløse, vanartede, forvildede og forsømte Børn at gøre, at de lide i høj Grad under økonomiske Vanskeligheder. Jeg skulde tage meget fejl, om der ikke er Andragender fra en hel Række af Børnehjem — ud over de ganske faa, som ere opførte paa Finansloven — som ønske Tilskud. Jeg ved i hvert Fald et Børnehjem, der staar opført med 300 Kroners Tilskud, men som meget ønsker i Aar at faa denne Sum fordoblet, men jeg ser ikke, at Andragendet er imødekømt. Overalt klages der, og det er det Indtryk, man faar ved Besøg paa Opdragelsesanstalter og navnlig Børnehjem, at de leve under meget trykkede økonomiske Kaar. Det fremgaar i øvrigt af Anmærkningerne, af Motiveringen til de faa og ganske smaa Tilskud, der ere foreslaaede i Aar. Der foreslaas 1,000 Kr. til „Lindevangshjemmet“, og det motiveres med følgende Bemærkning, at „Antallet af Pladser er 21, der for Tiden alle ere optagne, men Anstalten har i de sidste Aar arbejdet med Underskud, dels paa Grund af de stigende Priser paa alle Nødvendighedsartikler og dels paa Grund af Afgang i de aarlige Bidragydere“. Her staa vi allerede ved et svagt Punkt. Den private Virksomhed og den private Velgørenhed i en Sag kan gøres varm, faa Tilslutning og skabe Bidrag for en kort Tid, medens den er oppe, mens Folk tale om den og Pressen behandler den, men det er meget vanskeligt at holde den private Velgørenheds Bidrag konstante eller stigende fra Aar til Aar; de ville næsten altid vise Tilbøjelighed til at synke. Det siges udtrykkelig i Anmærkningerne angaaende Lindevangshjemmet og motiverer Statens Tilskud paa 1,000 Kr. Paa samme Maade hedder det i Forslaget om et Laan paa 25,000 Kr. til Landbrugskolonier for fattige Børn, at Bestyrelsen har henvist til, at der paa for-